

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἑσχλην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχὼν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑπερρεσίας καὶ ὑπὸ του Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ : Ἔτησια . . . 8,— Ἐξαμήνου . . . 4,50 Τρίμηνου . . . 2,50 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	Ἐξωτερικοῦ : Ἔτησια φρ. χρ. 10,— Ἐξαμήνου > > 5,50 Τρίμηνου > > 3,—	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΔΡΥΘΗ Τῷ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ὁδὸς Ἐδραίων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκιον.	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προσηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδραίων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκιον.
--	---	--	--

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΔΟΧΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. ΗΑΜΕΑΥ)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
Τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Τοσουλάκη.— Τὸν βάζουν εἰς τὸ σχολεῖον.

Διὰ τὸ ἀποζημιώσῃ διὰ τὸ μικρὸν τοῦ ἀνάστημα, ἡ Φύσις ἐπρόβλεπεν ἐκείνο τὸ παιδάκι μετὰ τὰ σπανιότερα χαρακτηρισμὰτα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδιάς.

φαίνεται πῶς θὰ μπορέσης νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ βάρκα μετὰ καμμίαν ἀπ' αὐτές ;
— Ἐχεις δικαίον, λαμπρὰ ἰδέα! Καὶ νὰ φαντασθῇς πῶς δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ κατεβῇ στὴ γέριχ τὴν ξεροκολοκῦθα μου!... Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ μᾶς περάσῃ ὄλους στὴν ἐξυπνάδα...

Καί, καθὼς ἐπήγαγε πρὸς τὴν νεροκολοκῦθιά, ἐπρόσθεσε:
— Βέβαια, τὸ βλέπω κ' ἐγώ, χρυσὸ μου ἀγόρι, πῶς θὰ πᾶς μετὰ τὴν βάρκα... Ἐννοία σου, μὴν ἀνησυχήσῃς, καὶ δὲν θ' ἀργήσῃς...

«Πῶς; Ἐγὼ νὰ πάω μαθητὴς εἰς τὸ σχολεῖον;...» (Σελ. 322, στ. β')

Ὁ καλὸς μας ὁ Φλογέρας εἶχε γίνῃ δι' πιστὸς τοῦ ἀντροπος εἰς τὰ παιγνίδια, κ' ἐγίνετο δέκα καμμάτια διὰ τὸ εὐχαριστήσῃ καὶ τὴν παραμικροτέραν τοῦ φαντασιοληξίαν. Μίαν ἡμέραν ὁμοῦ τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα τοῦ λοχία ἐμεινε... κόκκαλο!

Ὁ Τοσουλάκης, ποῦ ἔμπαινε τότε στα ἐπτά χρονάκια του, μόλις ἔφθανεν εἰς τὸ ὕψος τοῦ ὑποδάματος τοῦ πατέρα του.

Μίαν ἡμέραν, οἱ δύο καλοὶ φίλοι, ἐπεριπατοῦσαν γύρω εἰς τὴν στέρναν, ποῦ ἦτο κτισμένη εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κήπου, ὅταν τὸ παιδάκι ἐφώνησεν ἔξαφνα:

— Θέλω νὰ πάω περίπατο μετὰ τὴν βάρκα!... θέλω νὰ πάω μετὰ τὴν βάρκα!

— Μετὰ τὴν βάρκα, ἐπανελάβεν ὁ λοχίας εὐκόλο πρᾶγμα νὰ τὸ λές, δὲν βλέπω ὁμοῦ πῶς...

— Πῶς; νὰ! νὰ μοῦ κάμῃς ἐσὺ μιὰ βάρκα!

— Μετὰ τί; Μήπως μ' αὐτὸ τὸ καροδότοσεφλο;

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς δὲν γίνεται, γιατί θὰ ἦταν παραπολύ μικρὴ, εἶπεν ὁ Τοσουλάκης κ' ἐστύλωθε καλὰ στὰ πόδια του. — Ἐγὼ ἦρα κάτι καλλίτερο.

— Τί ἦρες; λέγε λοιπὸν!
— Δὲν βλέπεις ἐκεῖ κάτω ἐκείνες τὰς μεγάλας νεροκολοκῦθες; Δὲν σοῦ

ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἐκτυποῦσε τὰ χεράκια τοῦ παλαμάκια, κ' ἐφώνησε κατενθουσιασμένος:

— Εὐγέ σου! εὐγέ σου! ὦ! τί ὠραία παιγνιδάκια!

Τὴν πρώτην ἡμέραν ὅλα ἐπήγαν θαυμάσια. Ἐφυσούσε ἐλαφρὸ ἀεράκι, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ λοχαγοῦ εἶχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀπολαύσῃ διὰ μίαν ὥραν τὰ θελητήρα τῶν θαλασσιῶν ταξιδιῶν.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ μικρὸς τύραννος ἠθέλησε κ' ἄλλα παραβάκια, κ' ἔτσι ὁλόκληρος στολισκὸς ἀπὸ παραβάκια ἀρμένιζε μετ' ὀλίγον εἰς τὰ ὕδατα τῆς στέρνας.

Τὴν τρίτην ἡμέραν δὲν ἐφυσούσε ἄνεμος, καὶ τὸ παιδάκι ἤρχισεν ν' ἀδημονῇ τόσο, ὥστε ἐπὶ τέλους ὁ Φλογέρας, πάντοτε ἐφευρετικὸς, ἐσκέφθη ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀπουσιάζοντα ἄνεμον μ' ἕνα μεγάλο φουσέρο, ποῦ ἐπήρην ἀπὸ ἕνα γύφτικο.

Γονατισμένος εἰς τὴν ἄκρην τῆς στέρνας, τὰ ἐκατάφερνε, μ' ἐκείνο τὸ φουσέρο, νὰ ξαμολᾷ μικροσκοπικὰς τρικυμίας καὶ θυελλὰς ἐναντίον τοῦ μικροῦ στόλου.

Τὸ ἀγοράκι ἐγελοῦσε μετὰ τὴν τὴν καρδιά, καὶ ὁ λοχίας, ποῦ ἄλλο δὲν ἐζητοῦσε, παρὰ νὰ τὸ κάμῃ νὰ γελᾷ, ἐπήγαγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Αὐτὰ τὰ παιγνίδια ἐδόσταξαν ὅλο τὸ καλοκαίρι ἐπὶ τέλους ὁμοῦ οἱ γονεῖς τοῦ Τοσουλάκη ἀπεφάσισαν νὰ τὸν βάλουν εἰς τὸ σχολεῖον. Εἶχαν τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν κάμουν ἱκανὸν ν' ἀνισταθμίσῃ τὸ μικρὸν τὸ ἀνάστημα μετὰ μεγάλην παιδείαν καὶ μετὰ πολλὰς γνώσεις.
— Γιέ μου, τοῦ εἶπεν ἕνα πρωτὸ ὁ λοχαγός τῶρα πιά εἶσαι μεγάλο ἀγόρι καὶ ἀρκετὰ ἐξυπνος, ὥστε νὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ τὰ μαθήματα ποῦ θὰ σοῦ δώσουν οἱ διδάσκαλοί σου. Ἀπεφασίσαμεν λοιπὸν νὰ σε κατατάξωμεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ ἐλλογιμωτάτου Διωξοχαρᾶ.

της) Ἐλλάδα (ὄχι, ψευδώνυμον δὲν ἔχει) Ἄγγελον Ἀγγερινὸν (ἔχει καλῶς) Παλλάδα, Χρυσανθῆ (ἔστειλε μὲ γελὸ τὸ καινούργιον σπιτί) Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα (δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον ὕστερα ἀπὸ τόσα Παιδικὰ Πνεύματα ποῦ λαμβάνω) Μελαρχοῦ Ἐλληγόπουλο (ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐκαταγοῦτεψε ἢ μικρὰ Κἀκία σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ ὠραῖον Κερυραϊκὸν δελτάριον) Παγομένην Θάλασσαν (τόμον ἔστειλε) Σανθῆν Κορηκοπούλαν (νὰ ἰδοῦμε θὰ τὸ κατορθώσῃς;) Κἀγγηρον 3, Πτηγόν 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης 5, Εὐλουργικὸν ἔργαλεῖον 6, Πολίχην ἑλληνική.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου τῆς Χίου
468. Φωνηεντόλιπον.
κν - γνξ - στυ - ρς
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας

469. Γρίφος.
Μ Μ $\frac{\alpha\phi}{\tau\omicron}$ τὸ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Καρδίας τῆς Ἐλευθερίας

470. Μαγικὴ Εἰκὼν.
Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 318 δημοσιευμένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρωμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν λύσεων, ἀνευ περιγραφῆς.

461. Δεξιγράφος.
Ἀτὰ ἀρχαῖον βασιλεῖα
Καὶ κατόπιν ἕνα γράμμα,
Φθόγγον μουσικὸν συνάμα,
Τέλος μίαν ἀνωσυρίαν.
Καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃς,
Ἐνα ἄλλον βασιλεῖα
Ἐκ τοῦ τάφου θάναστίσης.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλελευθέρου

462. Ἀναγραμματισμός.
Ἀρχαίου βασιλέως
Τοῦ κόβω τὸ κεφάλι
Καὶ νόημα δὲν ἔχει
Ἡ λέξις ποῦ προέβλεπε
Ἄλλ' ὅμως ἐγὼ τότε
Τὴν ἀναγραμματίξω.
Καὶ στρατηγὸν τῆς Ρώτης
Ἀμέσως σηματοξίω.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Νίκης

463. Αἶνιγμα.
Ἐἴμαι κάτι ποῦ ὄν τὸ χῆρ,
Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γάσῃς,
Ἀλλὰ πάλιν ἂν δὲν τῶχῃς,
Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τῶχῃς.
Καὶ ἀ, τέλος τὸ κερδίξῃς,
Τότε πάλιν δὲν τὸ ἔχεις.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

464. Ζήτα.
+++++
**+*
*+**
*+**
+++++
Ἀποτελεῖται παντοῦ ἀπὸ νήσους τοῦ ἐλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μπαλωμένης Φουφούλας

465. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 = Ζῶον τετράπουν.
2 4 5 3 6 7 = Νῆσος.
3 6 5 2 4 6 7 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
4 2 6 7 = Κτίριον.
5 2 4 2 6 7 = Ἀρχαῖος βασιλεῦς.
6 4 6 7 = Ζῶον.
7 1 6 2 = Μῆρος κτιρίου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἰωνίας

466. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Τριγώνου.
Τὴ ἀναλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε

τοῦ αὐτοῦ, νὰ σηματοδοθῶν ἄλλα τόσα λέξεις, δυνάμενα νὰποτελέσουν τρίγωνον:

467. Παικίλη Ἀκροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, ἀποτελοῦν πόλιν νήσου τῆς Εὐρώπης:

1, Ζῶον κατοικίδιον 2, Σπλάγγρον 3, Πτηγόν 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης 5, Εὐλουργικὸν ἔργαλεῖον 6, Πολίχην ἑλληνική.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου τῆς Χίου

468. Φωνηεντόλιπον.
κν - γνξ - στυ - ρς
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας

469. Γρίφος.
Μ Μ $\frac{\alpha\phi}{\tau\omicron}$ τὸ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Καρδίας τῆς Ἐλευθερίας

470. Μαγικὴ Εἰκὼν.
Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 318 δημοσιευμένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρωμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν λύσεων, ἀνευ περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34.
402. Καληδὼν (καλή, δὼν)—403. Ὑλακή-φυλακή.—404. Σαφρὸς-θράσος.
405. Α - ΝΑ - ΦΗ
Α - ΝΑ - ΤΟ - ΜΙ - Α
ΦΗ - ΜΙ - ΟΣ
Α
406. Αὐλὸς-ξυλός.—407. Τῆ ἀναλλαγῆ διὰ τοῦ ΤΡΩ: τρώω, Τρώα, τρώωσκω, τρώωλη, τρώωτος, Τρώϊκος.—408. ΚΑΙΝΕΥΣ (λύκος, Σκίῆτος, πρῶτον, Τῆνος, Ἀρμενία, Πάλλος, Ὁρέστης).—409. Ὁ πλοῦτος θνητός, ἡ δόξα ἀθάνατος.—410. Ἐκτιμῶ τὸν ἐκτιμώμενον (ἐκ τι μ'-ὦτων-ἐκ τι μ'-ο μ'ον).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διγλωττέραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Α νταλλάσσω ἐγγρωμα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ τοῖα καὶ καλλονάς. Τὸ γραμματόσημον, παρακαλῶ, ἐπὶ τῆς εἰκόνος. Ἀπάντησις ἀρκετάστατη.—C. M. Dracopoulos, Cordonnerie Parisienne, Caire (Egypte). (Z'-214)

Χ αϊρετῶν ἀπαντᾷς τοὺς ἐν Ἑλλάδι σπαρτοῦς τῆς διελθούσης γνώσεως; Ἐπερᾶντο, προσκαλῶ αὐτοὺς εἰς γνωρίμιαν καὶ συνεργασίαν πρὸς σύστασιν Σολλόγου Ἐπερᾶντων.—Ἐσπεραντιστής. (Z'-215)

Θ ερμὸς εὐχαριστίας καὶ εὐκρινῆ συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σολλόγον «Ὁραία Χίος» διὰ τὴν ἐνδειξίν τῶν εὐγενῶν αἰθημάτων του.—Ἐλπίς τῆς Ἐντυχίας. (Z'-216)

Χ ρυσόκομη Νάγκισσος, κατόπιν τοςούτων δραστηρίων προσπαθεῖν σὰς πρὸς ἀνακάλυφιν νέου μου ψευδωνύμου, ἀνεκαλύφρατε, ἔ; ; —Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα. (Z'-217)

Α νχωρῶν, ἀνοχηρετῶ τοὺς φίλους μου ψευδωνυμοθῆσας!!! ἡ Γλυφοκουτάλα σας.—Μιχαὴλ Σιμοῦδης. (Z'-218)

εύρισκαν έργασίαν εις άλλην συνοικίαν, μακράν εκείνης εις την οποίαν εκάθητο έως τώρα, άλλοι έβλεπαν την οικογένειάν των ν' αύξάνη, άλλοι να έλαττουται... Και έσπυδιαν ναλλάξουν σπιτι, δια να εύρουν το συμφωνότερον προς τους πόρους των και τας ανάγκας των. Το έθιμον λοιπόν της μετοικεσίας, εις τας Αθήνας, δεν έγεννήθη από ιδιοτροπίαν, άλλ' από ανάγκην. Ήτο προϊόν των συνθηκών, υπό τας οποίας εύρισκετο τότε η πόλις. Αλλά σιγά-σιγά έγενικεύετο. Και ήλθεν εποχή, κατά την οποίαν οι περισσότεροι μετοικούσαν κατ' έτος, εξ άπλης μιμησεως ή συνθηθείας, χωρίς σπουδαίον πάντοτε λόγον, χωρίς ανάγκην προφανή.

Η αλήθεια είναι, ότι τα τελευταία έτη το έθιμον ήρχισε να παρακμάζει. Τώρα μετοικούν ασυγκρίτως ολιγώτεροι παρά άλλοτε, μολονότι ο πληθυσμός των Αθηνών ηύξηθη σημαντικώς. Και αυτό θα φαίνεται περίεργον, και όμως είναι φυσικόν. Διότι μετεβλήθησαν οι πρώτοι όροι και οι πρώτοι συνθήκαι. Οι περισσότεροι από τους επήλυδας απέκτησαν περιουσίαν και τώρα έχουν το μέγαρόν των ή το σπιτάκι των, ιδιόκτητον. Άλλοι έρχονται από το έξωτερικόν με χρήματα, και η πρώτη των δουλειά είναι ναγοράσουν σπιτι. Προώδευσε ο πολιτισμός και τα νέα σπιτία κτίζονται κάπως ανθρωπινώτερα, ή ανακαινίζονται τα παλαιά, ώστε να είναι κατοικήσιμα χωρίς μεγάλα παράπονα. Έπειτα διεδόθη και η ιδέα ότι είναι άνοησία ναλλάζει κανείς σπιτι χωρίς ανάγκην... Ούτω σήμερα, υπάρχουν πλείστοι οικογένεια αι όποια μένου εις το ίδιον σπιτι πέντε και εξ χρόνια, ενώ πρό είκοσαετίας εξαφνα, αι οικογένεια αιταί ήσαν σπαυιώταται εξαιρέσεις.

Οι μόνοι που δυσχεραστούνται με αυτήν την μεταβολήν, είναι οι κουβαληταί, καρραγωγείς και άχθοφόροι. Φέτος οι καίμενοι είχαν κερδιά. Την πρώτην Σεπτεμβρίου έπερνούσα από την οδόν Αθηνάς, και μ' έπερικύκλωσαν δέκα, είκοσι, νομίζοντες ότι ζητώ κάρρο και παρακαλούντες να τους προτιμήσω... Άλλην φοράν, δια να εύρη κανείς κάρρο αυτήν την ήμέραν, έπρεπε να το άγκαζάση πρό μιās εβδομάδος. Άλλά ξεύρετε τί έκαμαν φέτος οι κουβαληταί δια να εύρουν το ίσοζύγιον; Έζητούσαν διπλάσια και τριπλάσια κουβαλιστικά. Και όσο εκουβάλησαν... έκαλοπέρασαν!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Κάθε πέρον και καλλίτερα.

Όμίλει ως να σε ήκουεν ο Θεός, προσεύχου ως να σε ήκουαν οι άνθρωποι.

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ.

Τι ζωή χαρισάμενη, δια τον ποντικάρον και δια το έλεφαντάκι, τώρα που είχε γίνη ή έπιθυμία των.

Και όμως εκείνη ή ευτυχία δεν εδάσταζε πολύν καιρόν.

Το έλεφαντάκι άρχισε να στενοχωριέται με την προβοσκιδούλα του τώρα, που ήτανε τόσο-δά μικρούλικο, δεν του έχρησιμευε σε τίποτε εκείνη ή μυτάρα που ήτανε πιό μακρὰ από όλο το κορμί του.

—Τί να την κάμω τώρα; έλεγε.— Θέλω να δαγκάσω κανένα νόστιμο χορταράκι, και αυτή μ' έμποδίζει. Πρώτα, όταν ήμουν μεγάλος, την άπλωνα κ' έκοβα μ' αυτή μιαν άγκαλιά χόρτα και κλαδιά με φύλλα, και τα έφερνα εις το στόμα μου. Τώρα.

«Καλημέρα σας! καλημέρα σας!...» (Σελ. 324, στ. γ')

ή εδγενία της, δεν έχει πια δύναμι ούτε ένα φυλλαράκι να κόψη...

Μά και ο ποντικός ήτανε χολιασμένος με την ούράκλα του, που είχε μεγαλώση και χοντρήνη αναλόγως με το σώμα του αφεντικού της! Έπήγαινε να περπατήσει, και ο ούρα έσερνότανε από πίσω του σαν χοντρό παλαμάρι του καραβιού. Άμα την εκουνούσε, εσήκωνε την σκόνη του δρόμου, σαν να ήτανε αυτοκίνητο. Μιά φορά μάλιστα, ο κύριος Τίγρης, που μοιάζει με μεγάλη-μεγάλη γάτα, του την άρπαξε με τα δόντια του από την άκραν, και ο καίμενος ο Ποντικός, για να γλυτώση, άφησε την άκρα της στο στόμα του κακού κυρίου Τίγρη...

Και δεν ήτανε αυτό μονάχα. Ο ποντικός, με το μεγάλο ανόστημά του, δεν ήμπορούσε πια να τρυπώση μέσα στές χαραματίδες των τοίγων, εκεί που άλλοτε εύρισκε τους άδει-

φούς του και τους συντρόφους του κ' έπαίξε μαζί τους. Τώρα, άμα τους άπαντούτε καμμιά φορά στο δρόμο, αυτοί, κατατρομαγμένοι, έτρεχαν να τρυπώσουν και να χωθούν στην πρώτη τρυπίτσα που εύρισκαν, γιατί δεν ήμπορούσαν να φαντασθούν ότι εκείνο το μεγάλο και φοβερό ζώον ήτανε ποντικάκι.

Μά και το έλεφαντάκι έκαμνε, τι ήμπορούσε για να γυρίσουν και να το ίδουν τα άδελφιά του, και δεν το κατώρθωνε. Άμα τα έβλεπε να έρχωνται, άρχιζε από μακρὰ τές χαιρετούρες:

—Καλημέρα σας! καλημέρα σας!... τί κάνετε...καλά;

Οι μεγάλοι όμως οι έλέφαντες, από το πολύ το ύψος των, έρριχναν καμμιά ακατάδεκτη ματιά σ' εκείνο το ευγενικό ζώάκι, και έτραβούσαν τον δρόμον των, χωρίς να το γνωρίσουν, χωρίς να του μιλήσουν!

Και το κακόμοιρο το έλεφαντάκι άρχιζε τα κλάμματα, με την ακατάδεξίαν των. Άλλά ποιός ν' άκούση την φωνούλα του;

(Έπεται το τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Η πρότασις του Γιάγκου έγινε δεκτή.

Τα Δίδυμα και αυτός, όρθιοι εις γραμμην μετώπου, ήρχισαν να τουφεκίζουν με φαιδρότατον ζήλον.

Μετ' ολίγον το κρύσταλλον μετεμορφώθη εις κτυπητό, και επί τέλους ή ένωσις των αναριθμητών μικρών όπών, που άνοιγαν αι σφαιραί, θα εσχημάτιζεν εις αυτό άνοιγμα άρκετά μεγάλο, όταν εξαφνα ο κ. Ζουανίκ, όστις κατεγίνετο ν' ανακαλύψη εις το εμπρόσθιον κρύσταλλον κανέν κρυμμένον έλατήριον, με το όποιον ίσως θ' άνοιγόκλειεν εκείνη ή πλευρά του βαγονίου των, εφώναζε δυνατά:

—Ω! έλάτε να δητε ένα άμαξάκι, τί περίεργα που είναι ζευγμένο! Έως τώρα έχομεν και ήμεις καθαλλικέωση ζέβρους, οι Βά-Τοάνα: πηγαίνουν έφιπποι επάνω εις στρουθοκαμήλου με κόκκινες ούρες,—αυτό όμως τά έπερνώ όλα!

Όλοι έστρεψαν να ίδουν, κ' έβλεπαν να πλησιάζη ένα κομψόν άμαξάκι, χαμηλόν, έντελώς λευκόν από τους τροχούς έως την πέτσινην καπόταν του, το όποιον όμοιάζε με βικτώριαν, αλλά χωρίς το εδώλιον του ήνιόγου εμπρός, κ' έσύρετο από εξ γαζέλλας ή αντίλο-

πας, που ήσαν ζευγμένοι δύο-δύο. Ήσαν δε τα ζώα αυτά από το είδος, το όποιον έννομάζεται γκρισούκι, και είχαν το άνάστημα μεγάλης κατσίκας και χρώμα κόκκινο σαν την φωτιά. Ίσια και μυτερά κέρατα έστέλιζαν τα λεπτοκαμωμένα κεφάλια των.

Έως τώρα ή Άφρική είχε παρουσιάση εις τον Γιάγκον και τους συντρόφους του θεάματα τρομερά ή φανταστικά, αλλά ποτέ τόσον χαριτωμένους εμφανίσεις.

Όλων τα χέρια εκροτάλιζαν επάνω εις το κρύσταλλον, σαν να ήτο τύμπανον, με την έλπιδα μήπως έλκύσουν την προσοχήν του ανθρώπου, όστις ώδηγούσεν εκείνο το άμαξί. Το μέσον αυτό επέτυχεν αι αντίλοποι εβράδυναν το βήμα και τέλος εστάθησαν. Ένα άραπόπουλο, που έφορούσε μόνον ένα μακρόν χιτώνα από άσπρο πανί, επήδησε κάτω και ήνοιξε μιαν όμπρέλλαν με πολύ μακρὸν μπαστούνι, καμωμένη από πτερά στρουθοκαμήλου.

Άμέσως μία νέα κατέδη, από το άμαξάκι και έστρεψε προς το ακίνητον αυτοκίνητον το πρόσωπόν της—θαυμάσιος ώραϊον πρόσωπον, με θαμβωτικήν λευκότητα έπιδερμίδος, έλαφρά ρόδινον εις τας παρειάς. Η λευκότης του ήτο άκόμη περισσότερο άξιοθαύμαστος εις εκείνο το κλίμα, όπου ο ήλιος κάμνει μαυρόχρυσα τα πρόσωπα και ένδύει τα άνθη με χρώματα λαμπρά και κτυπητά, πλουσιώτερα, άλλ' ολιγώτερον εύμορφα και γλυκά παρά τα άνθη των εύκρατών κλιμάτων, όπου κυριαρχεί ή χιονώδης λευκότης, το ώχροκούανον και το άπαλορρόδινον χρώμα, τα όποια νομίζεις ότι είναι πάντοτε εις την άκμήν να σύσουν με τας θωπέλας του ανέμου...

Το λευκόν χρώμα του προσώπου εκείνης της νέας εκίνησε την έκπληξιν, όπως θα την εκινούσεν ή εμφάνισις ενός άνθους εδελβαίς με τα άσπιλα λευκά άνθοφύλλα του, εις την κλίσην του δρόμου εκείνου της Ροδεσίας.

Εις το άμαξί έμεινε καθημένη μία κυρία πενήντα περίπου ετών, με άπλούστατον φόρεμα από άσπρο πικέ, ήμισωτή συνοδος της κομψής άγνώστου, βέβαια.

Άλλά και αυτή επίσης έφορούσε κατάλευκα, με ιδιόρρυθμον άλλά γοητευτικήν κομψότητα.

Το στρογγυλό καπέλλο της, πολύ χαμηλού σχήματος, με πλατείς κατεβατούς γούρους, ήτο όλόκληρον σκεπασμένον με λευκά πτερά στρουθοκαμήλου τα όποια εσχημάτιζαν γύρω εις το πρόσωπόν της σαν φωτοστέφανον από λεπτά χνοώδη πούπουλα, που έπεφταν και άνεκατεύοντο με τα μαυρά της μαλλιά, που ήσαν δλόσγουρα γύρω εις το μέτωπόν της,—μέτωπον εύθύ και με

τελείαν αναλογίαν, όπου έφεγγεν ή φωτεινή διάνοια.

Έφορούσεν έν περιόρμιον από μόνονόχρωμον μουσελίαν, όλον πτυχωτόν, θαύμα τεχνικής ήπλότητος, το όποιον ούδέ οι παρισινόι ράπται του συρμού θα εύρισκαν ανάστιον της τέχνης των' ολαιμός άνέτελλεν από εκείνην την λευκότητα, λεπτός και εύκαμπτος' λευκά γάντια από σουηδικόν δέρμα, μακρότατα, έφθαναν έως επάνω εις τα παραπολύ κοντά μανίκια του περιχορμίου.

Η φούστα, από λεπτόν και άπαλόν μάλλινον ύφασμα, με πολλὰς πτυχὰς και αυτή, κατέβαινεν έως το ήμισυ της κνήμης. Τέλος μποτίνια από λευκόν σουηδικόν δέρμα και γκέττες από το ίδιον δέρμα, που εκουβώναν με σειράς από χονδρά άληθινά μαργαριτάρια, συνεπλήρωναν την ένδυμασίαν της ξένης, ή όποια έφορούσεν εις την μέσην της ζώνην λευκήν δερματινήν, κουμβωμένην επίσης με τρία πελώρια μαργαριτάρια.

Η κομψή εκείνη νέα έπλησίασεν εις το βαγόνι του αυτοκινήτου, εστήριξε το χέρι της εις το σιδερελασμάτινον πλαίσιον του κρυστάλλου, και το κρύσταλλον ώλίσθησε βραδέως και εξηφανίσθη μέσα εις μιαν άόρατον έντομήν του τοιχώματος.

Δέν έμεινε πλέον παρά να καταβούν οι ταξειδιώται δεν έχρειάσθησαν πολλά παρακάλια δια να το κάμουν, έφώρτωσαν δε μ' εύχαριστήρια λόγια την «Τα κτυπήματα με τα κοντάκια έπεφταν βροχηδόν...» (Σ. 318, στ. α')

Αυτή απεκρίνετο εις γαλλικήν γλώσσαν, με φωνή άρμονικήν κ' έλαφρώς τραγουδιστήν, ή όποια συνεκίνησεν έως τα βάθη της καρδιάς του τον Γιάγκον Άμων.

Η άγνωστος του έδειξε, πως, με μιαν έλαφρὰν πίεσιν, είχαν άνοιξη το δεσποτήριόν των και με ένδιαφέρον ήρώτησε μήπως είχαν ανάγκην από τίποτε. Δέν εφάνη διόλου έκπληκτος διότι τους άσυνήθιστον μεταγωγικόν μέσον, όταν δε ήκουσε τα κατα την φυγήν των από το βασίλειον των Βανουαίων, ειπε;

—Καλά το εσκέφθην ότι εταξει-

δέυατε δια πρώτην φοράν με το αυτοκίνητον του Άρχοντος του Πυρός' διαφορετικά, θα έγνωρίζατε τον τρόπον πως βγαίνουν από εκεί μέσα. Όλος ο κόσμος, εις αυτά εδω τα μέρη, το γνωρίζει αυτό το αυτοκίνητον, αλλά πολύ όλίγοι, πιστεύω, θα ήδύναντο να καυχηθούν ότι άνέβησαν εις αυτό' όσοι ειχαν αυτήν την σπανίαν εύτυχίαν γνωρίζουν ότι τα κρυστάλλινα θυροφύλλα του άνοιγοκλείουν και από μέσα τόσον εύκολα, όσον και απ' έξω.

Ενώ έλεγεν αυτά, άνέβη εις το βαγόνι του αυτοκινήτου, περιέστρεψε με την άκραν του δακτύλου της ένα μικρόν δίσκον χαραγμένον εις το σιδηρούν πλαίσιον, από το όποιον δεν εξέτεχε διόλου, αλλά διεκρίνετο από ένα κύκλον άδιό-

«Τα κτυπήματα με τα κοντάκια έπεφταν βροχηδόν...» (Σ. 318, στ. α')

ρατον δια τους μη γνωρίζοντας το μυστικόν' το κρύσταλλον εκλείσε πάλιν... Η άγνωστος το ήνοιξε με την ίδιαν εύκολίαν και κατέδη με το χαμόγελο εις τα χείλη δια την άπορίαν και την κατάπληξιν των ξένων.

Το χαμόγελο εκείνο εταίριαζεν ώραια εις το στόμα της, το συνήθως άυστηρόν, εις τα καστανά μάτια της, τα παραπολύ σοδαρά.

Ο κ. Ζουανίκ και ο Γιάγκος την εκύτταζαν με προσοχήν, την όποιαν άντελήφθη εκείνη' μία τριανταφυλλένια λάμψις έτρεξεν επάνω στα μάγουλά

